

§ 31. Zakłady pracy, w których są wykonywane roboty impregnacyjne, powinny posiadać szatnie na odzież domową i specjalną oraz umywalnie zaopatrzone w ciepłą wodę bieżącą urządzone przy miejscach pracy.

§ 32 1. Zakłady pracy obowiązane są dostarczać pracownikom mydła i maści ochronnych.

2. Przed rozpoczęciem impregnacji pracownicy powinni natrzeć odkryte miejsca ciała, a zwłaszcza ręce, odpowiednią maścią ochronną.

§ 33. W miejscu dokonywania robót związanych z impregnacją powinna być umieszczona apteczka podręczna zaopatrzona w szczególności w środki przeciw oparzeniu i zatruciu oraz w środki opatrunkowe. W apteczce powinna znajdować się instrukcja pouczająca o sposobie stosowania poszczególnych leków oraz wskazująca adres i numer telefonu najbliższego punktu pomocy lekarskiej.

§ 34. Zakłady pracy, na których terenie wykonuje się roboty impregnacyjne, powinny zapobiegać zanieczyszczeniu impregnatami źródeł wody isiniejących na tym terenie.

§ 35. 1. Pracownicy przyjmowani do pracy przy robotach impregnacyjnych powinni być poddani badaniu lekarskiemu przed przyjęciem do pracy, a po przyjęciu — badaniom kontrolnym co najmniej raz na 6 miesięcy.

2. Pracownicy, u których na podstawie badań wstępnych stwierdzono schorzenia skóry, rany, uczulenia lub objawy zatrucia, nie powinni być dopuszczani do pracy przy robotach impregnacyjnych.

3. Pracownicy, u których w czasie zatrudnienia przy robotach impregnacyjnych stwierdzono objawy określone w ust. 2, powinni być przesunięci do innej pracy.

VI. Przepisy końcowe.

§ 36. Kierownictwo zakładu pracy powinno dopilnować zaznajomienia pracowników przystępujących do robót impregnacyjnych z zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy przy tych robotach.

§ 37. Tekst niniejszego rozporządzenia powinien być wywieszony w pomieszczeniach zakładu pracy wykonującego roboty impregnacyjne w miejscu widocznym.

§ 38. Kierownictwo zakładu pracy obowiązane jest opracować na podstawie niniejszego rozporządzenia szczegółowe instrukcje dostosowane do rodzaju i warunków pracy w danym zakładzie pracy.

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

26

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1956 r.

w sprawie określenia równowartości dniówki pracy niewykwalifikowanej i dniówki używania środków przewozowych w ramach świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

Na podstawie art. 11 ust. 3 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. z 1951 r. Nr 38, poz. 284 i z 1953 r. Nr 31, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. Równowartość pieniężną dniówki pracy niewykwalifikowanej i dniówki używania środków przewozowych oblicza się według norm określonych w poniższej tabeli:

Lp.	Województwo	Równowartość dniówki pracy niewykwalifikowanej	Równowartość dniówki używania środka przewozowego		
			jednokonnego	dwukonnego	zmechanizowanego (za każdą tonnę nośności)
z ł o t y c h					
1	białostockie	20,50	61,50	82,00	61,50
2	bydgoskie	21,50	64,50	85,00	64,50
3	gdańskie	22,00	66,00	88,00	66,00
4	kieleckie	20,50	61,50	82,00	61,50
5	koszalińskie	20,50	61,50	82,00	61,50
6	krakowskie	20,50	61,50	82,00	61,50
7	lubelskie	20,50	61,50	82,00	61,50
8	łódzkie	22,00	66,00	88,00	66,00
9	olsztyńskie	20,50	61,50	82,00	61,50
10	opolskie	22,00	66,00	88,00	66,00
11	poznańskie	22,00	66,00	88,00	66,00
12	rzeszowskie	20,50	61,50	82,00	61,50
13	stalinogrodzkie	22,00	66,00	88,00	66,00
14	szczecińskie	20,50	61,50	82,00	61,50
15	warszawskie	22,00	66,00	88,00	66,00
16	uroclawskie	22,00	66,00	88,00	66,00
17	zielonogórskie	22,00	66,00	88,00	66,00

§ 2. Równowartość pieniężną dniówki pracy niewykwalifikowanej i dniówki używania środków przewozowych dla osób fizycznych i prawnych, posiadających przedsiębiorstwa przemysłowe, handlowe lub usługowe lub wykonujących wolne zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych, oraz dla mas spadkowych, w skład których wchodzi przedsiębiorstwa przemysłowe, handlowe i usługowe, oblicza się według norm, określonych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie określenia rocznej wysokości niektórych świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne oraz równowartości dniówki w ramach tych świadczeń (Dz. U. Nr 31, poz. 126).

§ 3. Równowartość świadczeń w naturze podlegającą uiszczeniu w gotówce oblicza się według norm określonych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 maja 1954 r. w

sprawie określenia równowartości dniówki pracy niewykwalifikowanej i dniówki używania środków przewozowych w ramach świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. Nr 25, poz. 97).

§ 4. W § 2 rozporządzenia Rady Ministrów wymienionego w § 3 po wyrazach „na rok 1954” dodaje się wyrazy „i 1955”.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r., a co do § 4 — od dnia 1 stycznia 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

27

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 9 lutego 1956 r.

w sprawie obowiązku zgłaszania nagminnego i wszczępionego zapalenia wątroby oraz krętkowicy.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. z 1935 r. Nr 27, poz. 198 i z 1949 r. Nr 25, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przewidziany w art. 1 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. z 1935 r. Nr 27, poz. 198 i z 1949 r. Nr 25, poz. 174) obowiązek zgłaszania zachorowań, śmierci lub podejrzeń co do chorób rozciąga się również na przypadki podejrzeń, zachorowań i śmierci na:

1) nagminne zapalenie wątroby (hepatitis epidemica vel mor-

bus Botkini) oraz wszczępione zapalenie wątroby (hepatitis serosa a inoculata),

2) krętkowice (leptospirosis).

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 19 października 1951 r. w sprawie obowiązku zgłaszania przypadków zapalenia wątroby zakaźnego oraz choroby Weila (Dz. U. Nr 57, poz. 397).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: w z. *B. Kożusznik*

28

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 10 lutego 1956 r.

w sprawie przekazania uprawnień Ministra Kultury i Sztuki do udzielania zezwoleń na wywóz dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 1 marca 1946 r. o rejestracji i zakazie wywozu dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej (Dz. U. Nr 14, poz. 99) oraz w związku z ustawą z dnia 31 października 1951 r. o przekazaniu Ministrowi Kultury i Sztuki zakresu działania Ministra Oświaty w przedmiocie bibliotek i zbiorów bibliotecznych (Dz. U. Nr 58, poz. 400) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawo udzielania repatriantom, wyjeżdżającym przez Dom Repatriacyjny w Szczecinie w ramach akcji łączenia ro-

dzin z Polski do obu części Niemiec, zezwoleń na wywóz za granicę dzieł sztuki plastycznej oraz przedmiotów o wartości artystycznej, historycznej lub kulturalnej, stanowiących ich własność, przekazuje się Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej (Wydział Kultury) w Szczecinie.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lutego 1956 r.

Minister Kultury i Sztuki: *W. Sokorski*